

Arrest

nr. 281 338 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblelaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juni 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste en tweede verzoeker zijn de ouders van derde verzoeker. Op 20 januari 2012 dienen zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 februari 2018 wordt verzoekers' verblijfsaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ontvankelijk doch ongegrond

bevonden. Tegen deze beslissingen stellen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 209 467 van 18 september 2018.

Op 13 februari 2019 dienen verzoekers voor de tweede keer een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt door de gemachtigde onontvankelijk bevonden op 22 mei 2019. Tegen deze beslissing stellen verzoekers opnieuw een annulatieberoep in bij de Raad, die de beroepen verwerpt bij arresten nrs. 250 545, 250 546 en 250 547 van 8 maart 2021.

Verzoekers verklaren deel te hebben genomen aan de collectieve hongerstaking die werd georganiseerd in de eerste helft van 2021. Op 12 oktober 2021 dienen zij voor de tweede keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 juni 2022 neemt de gemachtigde een beslissing waarin hij verzoekers' verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart, aan verzoekers ter kennis gebracht op 14 juni 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Naar aanleiding van uw aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 12.10.2021 + aanvulling d.d. 28.10.2021

deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Uit het administratief dossier van betrokkenen hebben wij kunnen opmaken dat betrokkenen ergens eind 2007 – begin 2008 naar België zijn gekomen. Op 09.11.2009 vragen ze allemaal voor de eerste keer internationale bescherming aan. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) bleven ze zelf onduidelijk sinds wanneer ze in België verblijven. Zij legden geen identiteitsdocumenten voor. Hun aanvraag werd geweigerd op 28.06.2011 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV). Betrokkene verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) en verbleven tot 27.09.2011 illegaal op het grondgebied. Op 28.09.2011 vroegen zij voor de 2e keer internationale bescherming aan. Nu legden ze wel hun identiteitskaarten voor. Deze aanvraag werd voor zoon en mijnheer niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 09.11.2011. Mevrouw haar aanvraag werd op 29.11.2012 negatief afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de RVV. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk een jaar en bijna zeven maanden voor de eerste, minder dan twee maanden voor de tweede van mijnheer en zijn zoon en één jaar en iets meer dan twee maanden voor de tweede van mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen verwijzen naar de deelname van de heer A. (...) en zijn zoon aan de hongerstaking van 23 mei tot en met 21 juli. Zij halen hierbij aan dat de hongerstaking ernstige gevolgen heeft gehad voor zowel de lichamelijke als de voor de psychische gezondheid van het gezin. Men verwijst hierbij naar twee medische getuigschriften (stuk 3 en 4 bij de aanvraag 9bis). De ouders van S. (...) A. (...) halen beiden aan dat zij te kampen zouden hebben met gezondheidsproblemen. We dienen op te merken dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven (wat in deze dus onderzocht werd), aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen

vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkenen steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf, Dienst Vreemdelingenzaken, Pacheco 44 te 1000 Brussel.

Ook de bewering dat betrokkenen beiden bijzondere zorgen zouden nodig hebben, de verwijzing naar doktersattesten en de bewering dat hun zoon S. (...) A. (...) de enige persoon zou kunnen zijn die deze zorg op zich zou kunnen nemen kan tevens niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. De heer S. (...) A. (...) verblijft tevens illegaal op het grondgebied en de aanvraag 9bis voor hem wordt tevens geweigerd. Betrokkenen kunnen zich aldus perfect laten vergezellen van hun zoon, naar een land waar zij kunnen verblijven. De nodige zorg die zij zouden nodig hebben van hun zoon kan dus niet weerhouden worden als grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkenen halen aan dat zij geen familie meer zouden hebben in hun land van oorsprong en dat zij enkel elkaar zouden hebben. Ook deze loutere bewering kan geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie daar betrokkenen geen bewijzen voorleggen die dergelijke bewering kan ondersteunen.

Betrokkenen verzoeken verder dat er rekening dient gehouden te worden met de duurtijd van de procedure die werd gevoerd naar aanleiding van hun aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook dit element kan geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000).

Betrokkenen halen aan dat zij tot de christelijke minderheid in Pakistan zouden behoren, dat zij aldaar dagelijks gediscrimineerd zouden worden en te maken zouden krijgen met bedreigingen en geweld. Betrokkenen verwijzen in deze context naar verschillende rapporten (stukken 6 tot en met 8 bij de aanvraag 9bis). Ook dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Dergelijke rapporten gaan over een algemene toestand en betrokkenen leveren geen persoonlijke bewijzen dat hun fysieke integriteit in gevaar zou zijn. Bovendien merken wij op dat Pakistan in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst huldigt. Bijgevolg staat het betrokkenen vrij hun geloof in Pakistan uit te oefenen. Ten overvloede dient gesteld dat betrokkenen op geen enkele wijze aantonen dat zij persoonlijk bij terugkeer naar hun land van herkomst dienen te vrezen voor hun fysieke integriteit omwille van hun geloofsovertuiging.

Ook de bewering dat zij bij een terugkeer naar Pakistan zullen worden opgesloten omwille van irreguliere migratie en dat zij aldus een boete zouden moeten betalen om terug vrij te geraken kan geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Indien deze bewering klopt dan tonen betrokkenen niet aan dat deze behandeling verder zou gaan dan de behandeling die onvermijdelijk gepaard gaat met een bepaalde vorm van wettelijke straf. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat zij niet in staat zouden zijn om dergelijke boete te betalen. Volledigheidshalve merken wij nog op dat onderhavige aanvraag ongegrond wordt verklaard en dat zij aldus niet gevraagd worden om hun aanvraag art 9.2 bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst van herkomst in te dienen daar hun aanvraag artikel 9bis reeds in de grond wordt beoordeeld. De buitengewone omstandigheden worden aldus aanvaard. De redenen voor het toekennen van een verblijf worden echter onvoldoende geacht. Bovendien lijkt het ons eerder onwaarschijnlijk dat betrokkenen problemen zouden ondervinden bij hun terugreis. Op de voorgelegde identiteitskaarten staan namelijk volgende gegevens: 'permanent Address: (...) Pakistan' en eveneens de vermelding: 'The Holder is entitled visa free entry into Pakistan'. Betrokkenen tonen niet aan dat zij effectief problemen zouden ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Betrokkenen halen verder aan dat zij als christenen problemen zouden ondervinden om werk te vinden in Pakistan. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een grond voor een verblijfsregularisatie daar zij geen bewijzen voorleggen die dergelijke bewering kan ondersteunen.

Betrokkenen halen verder aan dat zij alhier 12 jaar verblijven, dat zij alhier geïntegreerd zouden zijn en dat zij alhier een sociaal netwerk zouden hebben opgebouwd. Ter staving hiervan leggen mijnheer en

mevrouw A. (...) volgende stukken voor: een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie uit 2010, certificaten inzake opleiding Nederlands NT2 Alfa Breakthrough Start uit 2010 en 7 recente getuigenverklaringen (voor de drie betrokkenen apart geschreven), een petitie uit 2011, verder nog een bankkaart, een MOBIB-kaart en enkele omnipassen. De advocaat van betrokkenen verwijst verder nog naar een eerdere aanvraag 9bis (d.d. 07.01.2013) om aan te tonen dat betrokkenen Nederlandse lessen zouden gevolgd hebben in de periode 2010-2013. Echter de voorgelegde stukken bij deze aanvraag 9bis zijn dezelfde stukken als bij huidige aanvraag 9bis. Wat er dus op wijst dat betrokkenen sedert dan geen nieuwe lessen Nederlands hebben gevolgd, of dit althans niet bewijzen. De voorgelegde stukken worden onvoldoende geacht als bewijs dat betrokkenen alhier geïntegreerd zouden zijn en een dermate sociaal netwerk zouden hebben dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen (infra). Betrokkenen leggen attesten voor uit 2010. Van iemand die hier sedert 2008 jaar verblijft mogen meer stukken en meer recente stukken verwacht worden dan deze. Betrokkenen leggen bewijs voor dat zij in 2010 Nederlandse lessen hebben gevolgd. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij doorheen de jaren meer taalcursussen hebben gevolgd. Zij leggen geen enkel bewijs voor waaruit zou kunnen blijken dat zij één van de landstalen op dergelijke wijze zouden beheersen dat dit een grond voor een regularisatie zou moeten kunnen vormen. Ook de getuigenverklaringen zijn eerder mager (eerder voorgedicteerde verklaringen) te noemen daar deze alle 6 quasi allemaal dezelfde motivering hebben. Een overzicht werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen. De verklaringen stellen allemaal dat zij betrokkenen kennen sedert 5 jaar, dat zij zacht en goedaardig zijn, dat zij zorg dragen voor hun huis en familie, dat S. (...) zorg draagt van zijn ouders, dat zij een goede reputatie hebben in de buurt, dat ze nederig en vredevol zijn, dat ze eerlijk zijn en dat ze respect hebben voor waarden en anderen. Deze getuigenverklaringen zijn duidelijk overgenomen door de verschillende personen. Deze verklaringen zijn onvoldoende om te weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie. Ook de verklaring van mijnheer pastoor uit 2011 kan niet aanvaard worden als een bewijs van vergevorderde integratie in het land, noch de petitie uit 2011 toont dit aan. De elementen ter staving van de integratie worden onvoldoende geacht.

Ook de zoon van betrokkenen S. (...) legt enkele stukken voor om zijn integratie te staven: namelijk een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie uit 2010, een attest tot inburgering uit 2010, bewijzen van het volgen van Nederlandse lessen in 2010 en 2011 (NT2 Threshold 4A/B), een fitnesskaart uit 2010, een studentenkaart uit 2010, een omnipas en 7 getuigenverklaringen ((supra) opgesteld door dezelfde opstellers als de getuigenverklaringen die zijn ouders voorleggen). De advocaat van betrokkene verwijst eveneens naar bewijzen van scholing bij een eerdere aanvraag 9bis. Echter daar steken enkel bewijzen van Nederlandse les bij. Niet onlogisch want op het moment van de 9bis d.d. 2013 was S. (...) al 24 jaar. Deze voorgelegde stukken worden eveneens als onvoldoende beschouwd voor een verblijfsregularisatie. Van iemand die al sinds 2008 in België verblijft mag worden verwacht dat er meer stukken kunnen voorgelegd worden die de integratie kan staven. Oude attesten van het volgen van Nederlandse lessen en enkele standaard getuigenverklaringen zijn onvoldoende (supra). Betrokkene heeft weliswaar een hoger niveau Nederlands behaald dan zijn ouders (en legt 4 deelcertificaten voor), toch is het hebben van enige kennis van het Nederlands op zich onvoldoende als grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij deze kennis de laatste jaren heeft verruimd naar een hoger niveau, noch wordt gespecificeerd waarom deze kennis an sich een grond zou moeten vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is het niet onlogisch dat iemand na een verblijf van meer dan 12 jaar enige kennis opbouwt van de gebruikte taal van een land. De bewering dat hij bijzonder geëngageerd zou zijn om werk te zoeken wordt tevens met geen enkel bewijs gestaafd en kan aldus niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkenen wensen verder de eerbiediging van hun privéleven dat zich al vele jaren in België zou afspelen, zij stellen dat hun centrum van sociale belangen hier zou gelegen zijn en dat zij geen enkele band meer zouden hebben met Pakistan. Zij verwijzen in deze context naar artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Wij dienen te stellen dat er absoluut geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet. De door betrokkene voorgelegde getuigenverklaringen tonen niet aan dat de contacten die betrokkenen in België hebben opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen. Betrokkenen tonen niet concreet aan dat een privéleven enkel in België zou mogelijk zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zouden zijn die hen zouden verhinderen een privéleven in hun land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten. De bewering dat zij geen banden meer zouden hebben met Pakistan kan tevens niet weerhouden worden als een grond daar betrokkenen geen bewijzen voorleggen die dergelijk bewering kan ondersteunen. Bovendien

vermelden hun geldige identiteitskaarten een vast adres in Pakistan (supra). Het lijkt ons dan ook redelijk onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst. Noch tonen zij het tegendeel aan.

De advocaat van betrokkenen stelt verder nog dat geen enkel lid van het gezin een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien is gebleken dat mijnheer M. (...) A. (...) op 03.09.2020 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar, met ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 Strafwetboek en tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens het onwettig verblijven in België. Mede door deze veroordeling kan hem absoluut geen verblijfsregularisatie worden toegestaan.

Tot slot wordt nog verwezen naar een open brief van mijnheer Olivier de Schutter. Wij dienen op te merken dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel wordt onderzocht. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat betrokkenen onvoldoende elementen hebben kunnen aanbrengen als grond voor een verblijfsregularisatie.”

Tevens op 3 juni 2022 neemt de gemachtigde ten aanzien van elke verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan hen ter kennis gebracht op 14 juni 2022. Dit zijn respectievelijk de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: A. (...), M. (...)
geboortedatum: (...) 1957
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: A. (...), S. (...)
geboortedatum: (...) 1958
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”

Ten aanzien van derde verzoeker:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: A. (...), S. (...)
geboortedatum: (...) 1989
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van hun rechten van verdediging en van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna: de wet van 11 april 1994). Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Hoewel verzoekers verzocht hebben inzage te krijgen van hun administratief dossier, bij email van 14 juni 2022, heeft verwerende partij slechts een deel van het administratief dossier meegedeeld (stuk 6), namelijk het administratief dossier van de zoon-verzoeker maar niet van de ouders-verzoekers.

Daar verzoekers hun volledig administratief dossier niet kunnen inkijken, bevinden zij zich in de onmogelijkheid om de informatie van de bestreden beslissingen tegen te spreken.

Bijgevolg worden de rechten van verdediging van verzoeker geschonden, alsook artikel 4 van de Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Dat is zelfs zo indien geen toegang werd gevraagd tot het administratief dossier (RvS 17 juni 2020, nr. 247.821; RvV 15 april 2021, nr. 252.908).

Verzoeker moet bijgevolg de gelegenheid krijgen nieuwe middelen op te werpen en behoudt zich het recht voor om dit te doen na inzage van het volledige dossier op de griffie van de Raad, om zijn rechten van verdediging te vrijwaren.”

3.2 Verzoekers voeren de schending aan van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 en van hun rechten van verdediging. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers, indien zij de mening zijn toegedaan dat zij bij hun verzoek om inzage of afschrift van het administratief dossier, moeilijkheden hebben ondervonden, het hen vrij stond om zich te beroepen op de beroepsmogelijkheden voorzien in artikel 8 van de wet van 11 april 1994. Uit deze wet blijkt dat verzoekers hun rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kunnen laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door zijn grieven te richten tot de ‘Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten’, met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State. Uit niets blijkt dat verzoekers zich op dit rechtsmiddel hebben beroepen.

De Raad wijst er verder op dat de wet van 11 april 1994 enkel een passieve openbaarheid oplegt (cf. RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369). Een eventuele schending van de bepalingen van de wet van 11 april 1994 brengt niet *ipso facto* de onwettigheid van een beslissing genomen door de administratieve overheid op basis van de documenten waarvan de openbaarheid wordt gevraagd, met zich mee (cf. RvS 13 november 1995, nr. 56.225).

De Raad merkt ook op dat verzoekers de mogelijkheid hadden om gedurende een bepaalde periode voor de zitting bij de Raad (dit wordt vermeld in de oproeping voor de zitting) het administratief dossier in te kijken. Mocht daaruit informatie blijken die verzoekers nog niet kenden ten tijde van het indienen van hun verzoekschrift, konden zij dit op ontvankelijke wijze aanvoeren ter zitting. *In casu* tonen verzoekers echter niet aan dat het niet ontvangen van een deel van de gevraagde stukken, hun belangen heeft gekrenkt bij het indienen van hun beroep.

Tenslotte, zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen ook aangeeft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers sinds 30 augustus 2021 op verblijfsrechtelijk vlak een identiek parcours hebben afgelegd. De verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd door de drie verzoekers samen ingediend. Verzoekers maken niet aannemelijk op welke wijze hun belangen worden geschaad door het niet overmaken van de stukken van het administratief dossier die betrekking hebben op eerste en tweede verzoekers.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het formele en het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat "uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie." Volgens verweerder was de duur van de procedure niet onredelijk lang, waarbij hij enkel verwijst naar de duur van de procedure naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming. Daarentegen is de duurtijd van de behandeling van de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel bijzonder lang, namelijk 6 jaar en 8 maanden. Hoewel verweerder stelt dat dit element an sich niet kan leiden tot een verblijfsregularisatie, is het onzorgvuldig hiermee geen rekening te houden. Deze duurtijd van deze procedure is immers niet te wijten aan verzoekers maar aan verweerder, die namelijk tot driemaal toe de bestreden beslissing heeft ingetrokken en tot tweemaal toe worden de bestreden beslissingen vernietigd door de Raad.

De duur van het verblijf van verzoekers wordt niet aangevoerd als een element op zich maar veeleer samen te lezen met andere elementen zoals aangehaald in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waaruit integratie blijkt, het bestaan van een effectief privé- en gezinsleven en sociaal-professionele vooruitzichten. Verweerder besluit helemaal geen rekening te houden met dit langdurig verblijf, wat onredelijk is.

Nochtans heeft de Raad van State in een arrest van 30 mei 2001, nr. 95.976 geoordeeld dat de duur van het verblijf in België een element is dat een invloed kan hebben op de beslissing.

2.

In de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben verzoekers aangegeven dat zij op 9 november 2011 administratief werden aangehouden maar de arts achtte dat hun gezondheid het niet toelaat om te reizen naar Pakistan. Hierop volgend werden verzoekers niet langer aangehouden. Dit gegeven is tot op heden niet gewijzigd of verbeterd, integendeel. Dit blijkt uit stukken toegevoegd aan de huidige aanvraag alsook uit het administratief dossier. Tweemaal werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet afgesloten, enerzijds RvV 18 september 2018, nr. 209.647 en anderzijds RvV 8 maart 2021, nrs. 250.545, 250.546 en 250.547. Bijgevolg zijn ze in de onmogelijkheid om het land te verlaten. Dit element vermeldt verweerder niet in de bestreden beslissing zodat niet afgeleid kan worden of hij met dit element rekening heeft gehouden. Verweerder schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Doordat verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat verzoeker verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het bovenstaande element dat zij hiertoe in de onmogelijkheid waren, schendt verweerder de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Het ging om overmacht en het was buiten hun wil om, om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vandaar dat verzoekers volgend op deze onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend.

Wat betreft de medische redenen verwijst verweerder onmiddellijk naar de mogelijkheid om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Dit betekent echter niet automatisch dat verweerder geen rekening dient te houden met de medische situatie van verzoekers, wat hij in de bestreden beslissingen wel doet (RvV 15 januari 2015, nr. 136.325). Door deze zware medische problematiek legt verweerder de lat om bewijzen voor te leggen voor verzoekers te hoog en houdt hij geen rekening met de individuele omstandigheden. Vermits verweerder de aanvraag ontvankelijk maar ongegrond heeft verklaard, aanvaardt hij dat het voor verzoekers moeilijk of onmogelijk is om naar hun land van herkomst terug te keren.

3.

In de bestreden beslissingen wordt niet betwist dat verzoekers behoren tot de christelijke minderheid in Pakistan. Christenen worden aldaar geconfronteerd met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, zoals aangehaald in de aanvraag. Ook de Raad neemt aan dat de situatie van christenen in Pakistan complex en zorgwekkend is (RvV 18 juni 2020, nr. 237.159). Verweerder verwijst naar artikel 20 van de Grondwet dat het principe van vrijheid van godsdienst huldigt, terwijl uit de rapporten voorgelegd blijkt dat dit artikel niet geïmplementeerd is en niet nageleefd wordt. Verder vereist verweerder onterecht dat verzoekers persoonlijke bewijzen van discriminatie voorleggen terwijl uit onderzoek blijkt dat alle christenen in Pakistan gediscrimineerd worden op het werk, tenzij ze voor de christelijke gemeenschap werken (ACCORD en Austrian Red Cross, Pakistan: Religious Minorities, maart 2021, p. 75 en 79, stuk 10). Bovendien is verzoekster in de onmogelijkheid om te werken gelet op

haar medische toestand. Verzoekers-ouders zijn ondertussen 64 en 65 jaar oud, waarmee verweerder geen rekening houdt.

4.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het begrip "sociale banden" kan worden gekoppeld aan de betekenis die de Europese rechtspraak geeft aan het begrip "privéleven" zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, hetgeen niet alleen de eerbiediging van de familiekring omvat maar ook de eerbiediging van het ontwikkelde sociale netwerk.

Het was deze redenering die de staatssecretaris ertoe bracht regularisatiecriteria vast te stellen in 1999-2000, toen een regularisatiecommissie werd opgericht en duizenden illegaal verblijvende vreemdelingen werden geregulariseerd op grond van artikel 9, lid 3 (thans 9 bis), van de Vreemdelingenwet.

In 2009 heeft staatssecretaris Annemie Turtelboom criteria vastgesteld (die een minimumverblijfsduur van 4 of 5 jaar impliceren, afhankelijk van de aanwezigheid van minderjarige kinderen in het huishouden en de schoolopleiding sinds 2007) op grond waarvan duizenden vreemdelingen die op het moment van de verblijfsaanvraag illegaal in het land verbleven, opnieuw kunnen worden geregulariseerd, met een beroep op de door het illegaal verblijf ontstane integratie-elementen.

Indien de redenering van verweerder zou worden aanvaard dat deze integratie-elementen weliswaar als uitzonderlijke omstandigheden worden aanvaard, doch niet kunnen worden aanvaard als rechtvaardiging voor een regularisatie van het verblijf, zou dit erop neerkomen dat de door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om een verblijfsvergunning aan te vragen op humanitaire gronden, van elk nuttig effect wordt ontdaan.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is dan ook van oordeel dat het begrip "privéleven" een ruim begrip is dat niet voor een uitputtende definitie vatbaar is (Niemietz t. Duitsland, § 29; Pretty t. het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck t. het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat meerdere aspecten van iemands fysieke en sociale identiteit kan omvatten (S. en Marper t. het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66), alsmede het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu t. Roemenië [GC], § 71; Botta t. Italië, § 32), ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Barbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71). Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 EVRM niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

In casu wordt niet betwist dat verzoekers een privéleven zoals vervat in artikel 8 EVRM in België uitoefenen. Doch verwerpt verweerder deze elementen eenvoudigweg zonder elk element samen te analyseren en over te gaan tot een correcte belangenafweging, waardoor hij voorgaand artikel schendt. In het arrest Rees van 17 oktober 1986 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verklaard dat een billijk evenwicht tussen het algemeen belang en de belangen van het individu in aanmerkingen moet worden genomen. Dit betreft alle belangen van het individu, inclusief de medische.

5.

Op 3 november 2021 hebben de vier bovenvermelde vertegenwoordigers van de hongerstakers tijdens een persconferentie de inhoud van de onderhandelingen die hebben plaatsgevonden op 20 en 21 juli 2021, en het engagement van de tegenpartij openbaar gemaakt. Er werd verklaard dat verweerder tijdens deze besprekingen richtsnoeren had gespecificeerd die zouden worden toegepast bij de behandeling van individuele gevallen.

Dit was ook het onderwerp van verklaringen die op 22 juli 2021 werden afgelegd door de heer G. V, adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde:

« L'objectif est que les gens puissent venir ici pour parler de leur dossier personnel, qu'ils puissent donner des éléments qui pourraient être en faveur d'une régularisation. Mais cela ne veut pas dire que tous les gens qui se sont présentés jusqu'à maintenant seront régularisés. Tout dépend s'ils sont intégrés en Belgique, depuis combien de temps ils sont en Belgique, s'il y a déjà eu des procédures préalables, s'ils ont déjà eu des titres de séjour préalables » .

Vrije vertaling : "Het is de bedoeling dat mensen hier kunnen komen praten over hun persoonlijke dossier, dat zij elementen kunnen aandragen die voor regularisatie zouden kunnen pleiten. Maar dat betekent niet dat alle mensen die tot nu toe zijn gekomen, zullen worden geregulariseerd. Alles hangt af van de vraag of zij in België zijn geïntegreerd, hoe lang zij al in België zijn, of er al eerdere procedures zijn geweest, of zij al eerdere verblijfstitels hebben gehad."

Opgemerkt zij dat verweerder het bestaan van deze richtsnoeren niet betwist, aangezien hij enkel vermeldt dat zij geen kracht van wet hebben.

Er dient op gewezen te worden dat de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, de heer Freddy Roosemont, op 17 juli, dus enkele dagen voor de beëindiging van de hongerstaking, de bewoners van de VUB heeft toegesproken en een uiterst geruststellende verklaring heeft afgelegd. Op 12 november 2021 publiceerde de media Bruzz een artikel met een video van zijn boodschap aan de hongerstakers. Deze bevestigt het bestaan van criteria in het kader van de analyse van de aanvragen voor verblijfstitels op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hoewel deze niet openbaar zijn:

« [...] "Il n'y a pas de critères", ce n'est pas vrai ça. Il y a toujours eu des critères. Ils ne sont peut-être pas publics, mais il y a toujours eu des critères. [...] Des critères fixés par... Oui, le gouvernement évidemment ! Maggie de Block, Théo Francken en passant par le secrétaire actuel, ils ont des critères pour eux. Ils ne changent pas vite ça. Maintenant cela devient un petit peu plus souple, mais ils ont des critères. L'idée « pas de critères » ... On ne travaille pas aveuglément à TOE ! On examine et on applique. »

Vrije vertaling: "Er zijn geen criteria", dat is niet waar. Er zijn altijd criteria geweest. Ze zijn misschien niet openbaar, maar er zijn altijd criteria geweest. [...] Criteria vastgesteld door... Ja, de regering natuurlijk! Maggie de Block, Theo Francken en de huidige secretaris, zij hebben hun eigen criteria. Ze veranderen niet zo snel. Nu wordt het wat soepeler, maar ze hebben criteria. Het idee van "geen criteria" ... We werken niet blindelings in de Dienst Vreemdelingenzaken! We onderzoeken en passen toe.

Deze houding en de opmerkingen van de autoriteiten hebben bij verzoekers een gewettigd vertrouwen gewekt dat zijn integratie-elementen en zijn langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied grondig zouden worden onderzocht.

Tenzij de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie worden geschonden (Raad van State, IIde kamer, 12 januari 1996, RDE 1996, 208) is verweerder verplicht uitleg te verschaffen over het gevoerde regularisatiebeleid en de criteria die hij hanteert om een regularisatie toe te staan of te weigeren, anders zou dit leiden tot administratieve willekeur. Het ontbreken van objectieve en transparante criteria leidt tot administratieve willekeur en schending van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie aangezien verzoekers niet kunnen begrijpen om welke juridische redenen hun elementen inzake privéleven geen regularisatie toelaten.

Verweerder heeft de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, hetgeen een reeks verplichtingen oplegt aan elke overheid die optreedt en haar discretionaire bevoegdheid uitoefent op de wijze van goed bestuurd, dat wil zeggen een overheid die normaliter zorgvuldig en redelijk te werk gaat en het algemeen belang en de wettigheid respecteert.

In het arrest van 27 maart 1992 heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat het recht op rechtszekerheid een beginsel van behoorlijk bestuur is, dat impliceert dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat hij niet anders kan opvatten dan als een vaste gedrags- en bestuursregeling. Hieruit volgt dat de overheid in beginsel gehouden is de gerechtvaardigde verwachtingen die bij de burger gewekt zijn, in te lossen.

De Raad van State oordeelde in het arrest Missotten van 6 februari 2001, nr. 93.104 dat het vertrouwensbeginsel omschreven kan worden als een beginsel van behoorlijk bestuur, waarbij de burger

moet kunnen vertrouwen op een consequente handelswijze van de overheid of op toezeggingen die de overheid in het concrete geval heeft gedaan.

De voorwaarden van het vertrouwensbeginsel zijn aldus vervuld aangezien verzoekers op basis van de houding van de autoriteiten een bepaalde gedragslijn hebben gevolgd, namelijk de indiening van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die vervolgens het voorwerp van de bestreden beslissingen vormt.

Verzoekers hadden vertrouwen in de nakoming door verweerder van haar engagementen om rekening te houden met alle elementen in het dossier, inclusief integratie en medische elementen, alsook de aanwezigheid op het grondgebied.

De Raad van State heeft in 2006, nr. 157.452 reeds een dergelijk gedrag gesanctioneerd gelet op de verklaringen en de toezeggingen van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken betreffende mogelijke regularisatiecriteria.

Het feit dat de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf heeft toegegeven dat er criteria bestaan voor de analyse van dossiers en dat deze niet openbaar zijn, is een overduidelijk bewijs van administratieve willekeur.

In casu heeft verweerder dus het algemeen rechtsbeginsel van rechtszekerheid geschonden alsmede het algemeen rechtsbeginsel van gewettigd vertrouwen. De niet-inachtneming van deze twee beginselen heeft geleid tot een kennelijke beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

3.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen onvoldoende zijn om een verblijf toe te staan. Ook de tweede, derde en vierde bestreden beslissing zijn zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Voor elk van deze beslissingen verwijst de gemachtigde naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om te motiveren dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort of een visum.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, nu zij inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen deze beslissing, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De motieven van de bestreden beslissingen verschaffen verzoekers het genoemde inzicht en laat hen toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Verzoekers zijn hier echter niet mee akkoord. Ze verwijzen naar verklaringen van de heren G. V. en Freddy Rosemont waaruit volgens hen blijkt dat er wel bepaalde richtsnoeren bestaan aan de hand waarvan een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt beoordeeld. Verzoekers zijn blijkens hun betoog van oordeel dat er intern wel bepaalde vaste criteria worden gehanteerd voor de behandeling van dergelijke verblijfsaanvragen. Verzoekers bekritisieren dat deze criteria niet openbaar zijn en dat deze criteria bij hen wel een gewettigd vertrouwen hebben gewekt dat hun integratie en hun langdurig verblijf in België zouden worden onderzocht. Verzoekers hadden er vertrouwen in dat verweerder rekening zou houden met alle elementen in het dossier, met name onder andere hun integratie, medische problematiek en hun langdurig verblijf in België.

In die mate dat verzoekers in hun betoog nog refereren aan de instructie van toenmalig staatssecretaris Annemie Turtelboom, merkt de Raad in eerste instantie het volgende op. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in een instructie van 19 juli 2009 inderdaad welbepaalde specifieke ‘humanitaire’ situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling met toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die instructie is inmiddels vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dergelijke vernietiging impliceert dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekers er zich niet op kunnen beroepen om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten.

De stelling van verzoekers dat de administratieve overheid eigenhandig zou hebben bevestigd dat er nog steeds bepaalde criteria of richtsnoeren gelden en moeten worden toegepast om de verblijfsaanvragen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten gronde te behandelen, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 integraal is vernietigd en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de administratie krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt, geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie te steunen. De Raad herinnert eraan dat de administratie de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op haar eigen standpunten en beleid. Vooralsnog betreft het toekennen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel waarbij het bestuur beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. De vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de verblijfsmachtiging moet voldoen om al dan niet gegrond te worden verklaard. Dit standpunt is inmiddels meermaals bijgetreden door de Raad van State. Zoals gesteld, hebben de vreemdelingenwet en de vaste rechtspraak van de Raad van State voorrang op de mondelinge verklaringen van de heren G. V. en Freddy Roosemont. Enige andere beoordeling zou immers *contra legem* zijn.

Verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij dienaangaande de schending aanvoeren van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Evenmin leveren ze het bewijs van administratieve willekeur.

Vervolgens stelt zich de vraag naar verzoekers’ belang bij deze kritiek, nu uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers’ integratie, hun medische toestand en hun lang verblijf in België. Omtrent hun langdurig verblijf en integratie in België wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk een jaar en bijna zeven maanden voor de eerste, minder dan twee maanden voor de tweede van mijnheer en zijn zoon en één jaar en iets meer dan twee maanden voor de tweede van mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

(...)

Betrokkenen verzoeken verder dat er rekening dient gehouden te worden met de duurtijd van de procedure die werd gevoerd naar aanleiding van hun aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook dit element kan geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000).

(...)

Betrokkenen halen verder aan dat zij alhier 12 jaar verblijven, dat zij alhier geïntegreerd zouden zijn en dat zij alhier een sociaal netwerk zouden hebben opgebouwd. Ter staving hiervan leggen mijnheer en

mevrouw A. (...) volgende stukken voor: (...). Echter de voorgelegde stukken bij deze aanvraag 9bis zijn dezelfde stukken als bij huidige aanvraag 9bis. Wat er dus op wijst dat betrokkenen sedert dan geen nieuwe lessen Nederlands hebben gevolgd, of dit althans niet bewijzen. De voorgelegde stukken worden onvoldoende geacht als bewijs dat betrokkenen alhier geïntegreerd zouden zijn en een dermate sociaal netwerk zouden hebben dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen (infra). Betrokkenen leggen attesten voor uit 2010. Van iemand die hier sedert 2008 jaar verblijft mogen meer stukken en meer recente stukken verwacht worden dan deze. Betrokkenen leggen bewijs voor dat zij in 2010 Nederlandse lessen hebben gevolgd. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij doorheen de jaren meer taalcursussen hebben gevolgd. Zij leggen geen enkel bewijs voor waaruit zou kunnen blijken dat zij één van de landstalen op dergelijke wijze zouden beheersen dat dit een grond voor een regularisatie zou moeten kunnen vormen. Ook de getuigenverklaringen zijn eerder mager (eerder voorgedicteerde verklaringen) te noemen daar deze alle 6 quasi allemaal dezelfde motivering hebben. Een overzicht werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen. De verklaringen stellen allemaal dat zij betrokkenen kennen sedert 5 jaar, dat zij zacht en goedaardig zijn, dat zij zorg dragen voor hun huis en familie, dat S. (...) zorg draagt van zijn ouders, dat zij een goede reputatie hebben in de buurt, dat ze nederig en vredevol zijn, dat ze eerlijk zijn en dat ze respect hebben voor waarden en anderen. Deze getuigenverklaringen zijn duidelijk overgenomen door de verschillende personen. Deze verklaringen zijn onvoldoende om te weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie. Ook de verklaring van mijnheer pastoor uit 2011 kan niet aanvaard worden als een bewijs van vergevorderde integratie in het land, noch de petitie uit 2011 toont dit aan. De elementen ter staving van de integratie worden onvoldoende geacht.

Ook de zoon van betrokkenen S. (...) legt enkele stukken voor om zijn integratie te staven: (...). Deze voorgelegde stukken worden eveneens als onvoldoende beschouwd voor een verblijfsregularisatie. Van iemand die al sinds 2008 in België verblijft mag worden verwacht dat er meer stukken kunnen voorgelegd worden die de integratie kan staven. Oude attesten van het volgen van Nederlandse lessen en enkele standaard getuigenverklaringen zijn onvoldoende (supra). Betrokkene heeft weliswaar een hoger niveau Nederlands behaald dan zijn ouders (en legt 4 deelcertificaten voor), toch is het hebben van enige kennis van het Nederlands op zich onvoldoende als grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij deze kennis de laatste jaren heeft verruimd naar een hoger niveau, noch wordt gespecificeerd waarom deze kennis an sich een grond zou moeten vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is het niet onlogisch dat iemand na een verblijf van meer dan 12 jaar enige kennis opbouwt van de gebruikte taal van een land. De bewering dat hij bijzonder geëngageerd zou zijn om werk te zoeken wordt tevens met geen enkel bewijs gestaafd en kan aldus niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie."

Voor wat de medische situatie van verzoekers betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"We dienen op te merken dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven (wat in deze dus onderzocht werd), aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkenen steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf, Dienst Vreemdelingenzaken, Pacheco 44 te 1000 Brussel."

Verzoekers kunnen dus niet dienstig voorhouden als zou verweerder niet hebben onderzocht of hun medische problematiek en hun langdurig verblijf en integratie in België al dan niet aanleiding kunnen geven om een verblijfsmachtiging toe te staan. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gemaakte beoordeling, doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder met deze elementen weldegelijk rekening heeft gehouden. Zo kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat het onzorgvuldig is om geen rekening te houden met de duur van de behandeling van hun eerste

verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name 6 jaar en 8 maanden. Verzoekers verliezen uit het oog dat de gemachtigde concreet aangeeft dat het enkele feit dat een verblijfsaanvraag een zekere behandelingsperiode kent, aan hen niet *ipso facto* een verblijfsrecht geeft. Dit motief steunt tevens op de rechtspraak van de Raad van State. De omstandigheid dat de lange duur van hun behandeling in wezen niet te wijten is aan verzoekers zelf, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers' eerste verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet inmiddels reeds sinds 2018 definitief negatief is afgesloten. Verzoekers hebben er zelf voor gekozen om alsnog in België te blijven, ondanks de wetenschap dat zij uit hun medische situatie geen verblijfsrechten kunnen putten. Uit een dergelijk illegaal verblijf kunnen ze dan ook geen rechten ontleen in het kader van een verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verder betogen verzoekers dat uit de eerste bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of verweerder al dan niet rekening heeft gehouden met het gegeven dat hun gezondheidstoestand het niet toelaat om naar Pakistan te reizen. Eerst en vooral merkt de Raad op dat verzoekers dit element noch als buitengewone omstandigheid, noch als grond om de verblijfsmachtiging toe te kennen, hebben ingeroepen. Uit hun verblijfsaanvraag, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, blijkt wel dat verzoekers onder de procedurele voorgaanden vermelden dat zij op 9 november 2011 zijn aangehouden maar dat een arts heeft vastgesteld dat hun gezondheid het niet toelaat om naar Pakistan te reizen. Uit deze enkele vermelding blijkt niet dat verzoekers dit gegeven ook effectief als een grond om de verblijfsmachtiging toe te kennen, aanvoeren. Uit hun verblijfsaanvraag blijkt echter wel dat verzoekers hun medische problematiek als buitengewone omstandigheid invoeren, doch hierbij enkel stellen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst gelet op de *“ernstige en onomkeerbare gevolgen voor de gezondheidstoestand van verzoekers ingeval zij naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren”*. Uit deze enkele bewering kan niet worden afgeleid dat een arts heeft vastgesteld dat verzoekers op heden niet kunnen reizen naar Pakistan omwille van hun gezondheidstoestand. Laat staan dat verzoekers dit gegeven hebben ingeroepen als grond om hen een verblijfsmachtiging toe te kennen.

Waar verzoekers nog betogen dat hun medische situatie van 2011 tot op heden niet is gewijzigd, kunnen zij evenmin worden gevolgd. Blijkens het in kracht van gewijsde gegane arrest nr. 209.467 van de Raad van 2018, is verzoekers' eerste verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet definitief geweigerd. Ook hun tweede verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is inmiddels definitief afgesloten. Verzoekers kunnen dus niet ernstig voorhouden dat waar hun gezondheidstoestand hen in 2011 verhinderde om terug te keren naar Pakistan, dit op heden nog steeds ongewijzigd is. Uit het bovenvermelde arrest van de Raad blijkt immers dat verzoekers wel in staat zijn om te reizen en hun medische toestand hiervoor geen beletsel vormt.

Verzoekers beroepen zich tevens op hun gezondheidstoestand om te verantwoorden waarom zij verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens hen waren zij immers in de onmogelijkheid om hieraan gevolg te geven en was er sprake van overmacht omwille van hun gezondheidsproblemen. De Raad bemerkt dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) dat ten aanzien van verzoekers werd afgevaardigd op 10 augustus 2011. De gemachtigde motiveert dat verzoekers verkozen geen gevolg te geven aan dit bevel maar in de plaats daarvan tot 27 september 2011 illegaal in België hebben verbleven. Op het moment van het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name 10 augustus 2011, was er nog geen sprake van enige verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers dienden slechts voor het eerst een dergelijke verblijfsaanvraag in op 19 januari 2012, ruim een half jaar na het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat zij, op het moment dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten kregen, effectief in de onmogelijkheid waren om hieraan gevolg te geven omdat hun gezondheidstoestand dit niet toeliet. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, indien verzoekers van oordeel waren dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten niet konden uitvoeren, zij de mogelijkheid hadden om tegen deze beslissing een beroep in te stellen bij de Raad. Verzoekers hebben echter geen beroep ingesteld tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Inmiddels is er een periode van om en bij de tien jaar verstreken en kunnen verzoekers niet ernstig aanvoeren dat zij zich destijds in een positie van overmacht bevonden en geen uitvoering konden geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekers verder uiteenzetten dat zij niet kunnen werken gelet op hun medische toestand en verwijzen naar de leeftijd van eerste en tweede verzoekers, met name respectievelijk 64 en 65 jaar, bemerkt de Raad dat verzoekers dit gegeven niet hebben ingeroepen als grond om een verblijfsrecht te krijgen. Er kan van verweerder dan ook niet redelijkerwijs worden verwacht dat hij uitdrukkelijk omtrent deze elementen motiveert.

Voor wat betreft de medische elementen die wel werden aangehaald in de verblijfsaanvraag van 12 oktober 2021, betogen verzoekers dat verweerder deze elementen niet zomaar naast zich neer mag leggen. De omstandigheid dat er een mogelijkheid bestaat om een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet impliceert volgens verzoekers niet dat er automatisch geen rekening dient te worden gehouden met hun medische situatie.

De medische elementen die de verzoekers aanhalen, werden echter wel degelijk in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, doch er werd op gewezen dat *“de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven (wat in deze dus onderzocht werd), aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven”*.

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van het bestuur om in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen gevolg te geven aan de daarin ingeroepen medische elementen. De vreemdelingenwet voorziet immers zelf in een afzonderlijke procedure voor medische vragen, namelijk via de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die los staat van de procedure voor aanvragen om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, die in artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geregeld. De wetgever heeft in dit verband heel duidelijk afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld.

Vervolgens betogen verzoekers dat de gemachtigde voor wat betreft de godsdienstvrijheid niet dienstig naar artikel 20 van de Pakistaanse Grondwet mag verwijzen, nu uit de rapporten die zij hebben bijgebracht volgens hun blijkt dat dit artikel niet geïmplementeerd is en dit niet wordt nageleefd. Uit nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat deze rapporten nergens uitdrukkelijk stellen dat artikel 20 van de Grondwet ‘niet geïmplementeerd’ is. Zo leest de Raad bijvoorbeeld in het rapport ‘thematisch overzicht over de positie van ahmadi’s en christenen in Pakistan 2017-2020’ dat: *“Het aantal incidenten en het niveau van discriminatie door de Staat waarmee christenen worden geconfronteerd leidt, bezien in verhouding tot de omvang van de christelijke bevolking, niet tot de gevolgtrekking dat sprake is van een reëel risico op vervolging en/of ernstige schade”* en ook *“de mainstream christelijke minderheid (...) kunnen in Pakistan in behoorlijke/redelijke vrijheid hun geloof belijden en prediken. (...) De christelijke minderheid wordt niet door wetgeving gediscrimineerd, maar wel door segmenten van de samenleving op het gebied van bedrijfsleven, onderwijs en de arbeidsmarkt”*. Uit de bijgevoegde rapporten blijkt aldus niet dat artikel 20 van de Pakistaanse Grondwet, waarin het principe van godsdienstvrijheid wordt beschermd, niet is geïmplementeerd of wordt nageleefd. Uit deze rapporten blijkt eerder het tegendeel.

Waar verzoekers betogen dat zij geen persoonlijke bewijzen van discriminatie moeten voorleggen omdat ‘alle’ christenen in Pakistan worden gediscrimineerd, wijst de Raad op het volgende. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds meermaals geoordeeld dat wanneer de vreemdeling bronnen aanvoert die op zich slechts een algemene situatie beschrijven, zijn specifieke beweringen in elk geval nog moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Bijgevolg kunnen verzoekers bepaalde algemene rapporten aanvoeren die de discriminatie van christenen in Pakistan beschrijven, doch moeten zij ook persoonlijke bewijzen voorleggen die aantonen dat zij individueel zullen worden gediscrimineerd bij een terugkeer naar Pakistan. *In casu* liggen dergelijke bewijzen niet voor. Zoals in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd, gaan de bijgebrachte rapporten over een algemene toestand zonder dat betrokkenen persoonlijke bewijzen leveren dat hun fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

Tenslotte beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 8 van het EVRM. Uit hun betoog blijkt dat verzoekers hun recht op eerbiediging van hun privéleven geschonden achten. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekers een beschermenswaardig privéleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het betreft een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

In de eerste plaats moeten verzoekers dus aantonen dat hun in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen, blijkt uit de eerste bestreden beslissing niet dat verweerder het bestaan van een privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM niet betwist. In deze beslissing wordt immers gemotiveerd als volgt:

“Echter de voorgelegde stukken bij deze aanvraag 9bis zijn dezelfde stukken als bij huidige aanvraag 9bis. Wat er dus op wijst dat betrokkenen sedert dan geen nieuwe lessen Nederlands hebben gevolgd, of dit althans niet bewijzen. De voorgelegde stukken worden onvoldoende geacht als bewijs dat

betrokkenen alhier geïntegreerd zouden zijn en een dermate sociaal netwerk zouden hebben dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen (infra). Betrokkenen leggen attesten voor uit 2010. Van iemand die hier sedert 2008 jaar verblijft mogen meer stukken en meer recente stukken verwacht worden dan deze. Betrokkenen leggen bewijs voor dat zij in 2010 Nederlandse lessen hebben gevolgd. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij doorheen de jaren meer taalcursussen hebben gevolgd. Zij leggen geen enkel bewijs voor waaruit zou kunnen blijken dat zij één van de landstalen op dergelijke wijze zouden beheersen dat dit een grond voor een regularisatie zou moeten kunnen vormen. Ook de getuigenverklaringen zijn eerder mager (eerder voorgedicteerde verklaringen) te noemen daar deze alle 6 quasi allemaal dezelfde motivering hebben. Een overzicht werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen. De verklaringen stellen allemaal dat zij betrokkenen kennen sedert 5 jaar, dat zij zacht en goedaardig zijn, dat zij zorg dragen voor hun huis en familie, dat S. (...) zorg draagt van zijn ouders, dat zij een goede reputatie hebben in de buurt, dat ze nederig en vredevol zijn, dat ze eerlijk zijn en dat ze respect hebben voor waarden en anderen. Deze getuigenverklaringen zijn duidelijk overgenomen door de verschillende personen. Deze verklaringen zijn onvoldoende om te weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie. Ook de verklaring van mijnheer pastoor uit 2011 kan niet aanvaard worden als een bewijs van vergevorderde integratie in het land, noch de petitie uit 2011 toont dit aan. De elementen ter staving van de integratie worden onvoldoende geacht.”

(...)

De advocaat van betrokkene verwijst eveneens naar bewijzen van scholing bij een eerdere aanvraag 9bis. Echter daar steken enkel bewijzen van Nederlandse les bij. Niet onlogisch want op het moment van de 9bis d.d. 2013 was S. (...) al 24 jaar. Deze voorgelegde stukken worden eveneens als onvoldoende beschouwd voor een verblijfsregularisatie. Van iemand die al sinds 2008 in België verblijft mag worden verwacht dat er meer stukken kunnen voorgelegd worden die de integratie kan staven. Oude attesten van het volgen van Nederlandse lessen en enkele standaard getuigenverklaringen zijn onvoldoende (supra). Betrokkene heeft weliswaar een hoger niveau Nederlands behaald dan zijn ouders (en legt 4 deelcertificaten voor), toch is het hebben van enige kennis van het Nederlands op zich onvoldoende als grond voor een verblijfsregularisatie. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij deze kennis de laatste jaren heeft verruimd naar een hoger niveau, noch wordt gespecificeerd waarom deze kennis an sich een grond zou moeten vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is het niet onlogisch dat iemand na een verblijf van meer dan 12 jaar enige kennis opbouwt van de gebruikte taal van een land. De bewering dat hij bijzonder geëngageerd zou zijn om werk te zoeken wordt tevens met geen enkel bewijs gestaafd en kan aldus niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

Betrokkenen wensen verder de eerbiediging van hun privéleven dat zich al vele jaren in België zou afspelen, zij stellen dat hun centrum van sociale belangen hier zou gelegen zijn en dat zij geen enkele band meer zouden hebben met Pakistan. Zij verwijzen in deze context naar artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Wij dienen te stellen dat er absoluut geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet. De door betrokkene voorgelegde getuigenverklaringen tonen niet aan dat de contacten die betrokkenen in België hebben opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het recht op bescherming van het privéleven aan te nemen. Betrokkenen tonen niet concreet aan dat een privéleven enkel in België zou mogelijk zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zouden zijn die hen zouden verhinderen een privéleven in hun land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten”.

Verzoekers kunnen dus ook niet ernstig voorhouden dat verweerder deze elementen verwerpt zonder deze te analyseren en over te gaan tot een correcte belangenafweging. Bovendien komen deze motieven de Raad niet kennelijk onredelijk voor. De Raad stelt immers vast dat verzoekers zich beperken tot algemene getuigenverklaringen omtrent een privéleven in België. Hiermee tonen verzoekers echter nog niet aan dat het door hen opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Tenslotte wijst de Raad op het feit dat het privéleven van verzoekers zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich zeer goed bewust waren van het feit dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van hun privéleven in België vanaf het begin precair is. Volgens vaste rechtspraak van het EHRM geeft een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van

het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekers tonen dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN